

Въ болницата

И Димитъръ, като ѝ разправи посоката на болницата, се затече да стигне другаритѣ си, които се бѣха запжтили къмъ казармата.

Краката на Милена се подкосиха. Свѣтътъ хвана да ѝ се върти предъ очитѣ, и мислитѣ ѝ се забъркаха. . . Тя страшни думи на Стояновия другаръ изгониха всички благи чувства и сладка увѣреностъ въ душата ѝ. Тя не знаеше защо, но Димитровитѣ думи миришеха така на истина, на най-страшна истина, Боже! Страшно ѝ бѣше сега. Като се посвести малко, тя се запжти пияна, излѣзе на полето, на зелената равнина, и видѣ бѣлитѣ сгради на болницата. Подиръ много лутане и разпитване тамъ, тя узна, къмъ кого трѣбва да се обърне, за да пита за Стояна и да поиска да я пустнатъ при него.

— Какъ му е името на болния? попита чиновникътъ, човѣкъ барачестъ и намръщенъ.

— Казахъ ти, я: Стоянъ го викатъ, отговори Милена съсь схванатъ гласъ и съ глава зашеметена отъ миризмитѣ на болничнитѣ лѣкарства.

— Стоянъ, кой? чий, името на баща му?

— Стоянъ Тасковъ, — Таско думаха баща му.

— Отъ кое село?

Милена обади името на селото.

— Кога е постжпилъ тука?

— Че знамъ ли? Димитъръ ми каза, че петнайсетина дена има отъ ка' го докарали тука. Милена впери уплашено очи въ лицето на чиновника, който хвана бързо да прелистя нѣкакъвъ тефтеръ; тя съ трепетъ очакваше на всѣки мигъ да я погледне и да ѝ каже: „тука е!“ И тя виждаше вече съ трепетъ въ